

EN GANSKE NY OG MEGET LYSTELIG

WISE

OM LILLE HANS, DER BLEV TIL
STORE HANS

AT SJUNGE VED FESTEN I

NY ROSENBORG

ONSDAG D. 28. DECBR. 1921

Mel.: Ved Bov der slog en Kugle mig et Hul —

Det var i Aaret *atten-éen-halvtreds*:
Svært tilfreds
gik Rasmus Hansen rundt og var forleg'n
— Spørgsmaalstegn? —
For Storken vented' han paa gammel Vis —
helt præcis
den nittende November — det gik godt —
hør nu blot:

Det bankede paa Ruden ind til Mo'r,
og en stor
og næbbet Stork der stod, paa Mo'r han glør
med de Ord:
Luk rolig op, min kære Mutterlil,
med et Smil!
Se bare, hvad jeg lægger paa din Seng:
Dejlig Dreng!

At det var Hansemand, den Sag er klar —
soleklar!
Det første, som han raabte, tænk det var:
Hvor er Fa'r?
I Vuggegave fik den lille Strik
godt Humør,
det vil ham følge til det Øjeblik,
da han dør.

I Dyrlov Skole blev han snart Profet
— at De ve'et! —
De bedste Karakterer tog med Glans,
lille Hans.
Og hvem fik ogsaa der hans Muse kær?
Cruiseberg!
For Hansemand han sled og var og blev
flink Elev.

En Dag, de Provsten kom paa Visitats,
— der var Stads! —
og Hansemand sku' vise Tavlen frem,
blev den slem!
For bag paa Tavlen havde med Talent
Hans saa pænt
et Hoved tegnet af sin Lærer der —
Cruiseberg!

Og ak, hvor Hansemand dog rystede
— Herreje! —
Men rost af Provst og Godsforvalteren
blev vor Ven.
Og det var ene Grunden til, at Hans
fik en Tjans,
for nu kom han til Præstø i Real —
ej saa gal!

Han lærte meget baade her og der:
„Dette her
mig passer godt, nu vil jeg selv paa Ær'
være Lær'!“
Saa drog han til Lemvig og skoled' der
mangen Pær',
men længtes saa til Danmarks fagre Ø'r:
Helsing-Ør!

Men høj're op og til Avancement
var hans Trang,
fra Lærer til *Hr. Overlæreren*
steg vor Ven.
I Saksekøbings „høj're“ Politik
fat han fik,
„de andre“ han for Fode slog ihjel —
spørg ham selv!

Ja, hele Byens store Patriark
blev vor Knark!
Forgæves ingen hos ham søgte Raad —
Raad og Daad.
Og Hatten graa den knejsede mod Sky'n
— herligt Syn!
Han dirigerede med Paraply'n
hele By'n!

Og hvem blev alle Drenges gode Ven?
Rasmussen!
Selv han, som han engang paa Halen ga'
Da—da—da!
Han blev dog siden Overlæreren
tro og huld
og sa': Tak skal Du ha', min Ven, for den
Endefuld!

Hvem er blandt Lærere saa populær
som Hans R.?
Hvem holder Taler uden Spor Besvær
som Hans R.?
Og hvem fortjener for Historien
Glorien?
Enhver vil svare: Overlæreren
Rasmussen.

Aah, hvem der bare mig et Fot'grafi
vilde gi'
af Dig og din Malvine — ak, men nej —
findes ej!
Ak, jeg har søgt, men intetsteds det find's —
selv Provins!
Hvorfor blev Du dog aldrig fot'grafer't?
D' er forkert!

Hav Tak for hver Historie og Ev-
entyr, Du skrev!
Til evig Tid Du bær' for Salmerne
Palmerne.
Som Oversætter har Du naa't Dit Maal
— navnlig Maal —
Din Hjerne den er knippelstærk som Staal —
Fänrik Stål!

Din Pen er vittig, selv naar Du er tør
Redak-tør
ved „Folkeskolen“ — Tak for dit Humør,
stram Hønnør!
Din Vennekreds er stor, og redebon
er din Haand.
„Du er min Ven“ — „Du er et Men'ske godt“ —
ekstragodt!

Nu tror jeg sikkert, at tilstræk'lig lang
er min Sang!
Og Du, min *Hædersven*, tag ej paa tværs
min Kommers!
Saa ønsker vi for Dig og for Din Brud
ovenud,
at Naadens Sol maa skinne som en Leg
paa jer Vej!

Mester Erik.